

Beste mensen, Een zalig Pinksteren

De drie grote feestdagen die we vieren na Goede Vrijdag verwijzen naar (of geven een facet weer van het kruismysterie) De verhalen zijn (joods gezegd) midrasjim (uitleggende verhalen).

Het N.T gaat ook op zijn zachts gezegd merkwaardig om met die verhalen.

Lucas heeft twee Hemelvaartverhalen één op Paaszondagavond (in zijn evangelie) en één in Handelingen, 40 dagen later.

Johannes laat Pasen en Pinksteren op één dag vallen (en wel op Paaszondag, Johannes 20)

Buiten Lucas heeft niemand in het N.T ooit gehoord van een Hemelvaartsdag of van Pinksterzondag.

Ook Paaszondag is bijv. bij Paulus niet terug te vinden.

Alles wijst er m.i. op die drie verhalen een andere functie hebben dan historisch bewijsbare feiten. Zij laten de mystieke binnenkant zien van wat op Goede Vrijdag gebeurde, een gebeurtenis die wel historisch aantoonbaar is.

Ik heb dit alles in mijn overweging proberen mee te nemen.

Mocht je het anders zien en geloven...geen probleem. Je bevindt je in goed gezelschap

Mooie dagen,

Hans

HOOGFEEST VAN PINKSTEREN

Handelingen 2:1-21

Johannes 20: 19-23

Bennekom 2015

Vandaag vieren we – na Pasen en Hemelvaart – een derde feest: het Hoogfeest van Pinksteren. Dat we na Goede Vrijdag drie feestdagen hebben, danken we aan de genialiteit en het literaire vermogen van de evangelist Lucas.

Die evangelist mediteerde over het onbegrijpelijke mysterie van de kruisdood van Jezus. Bij het overwegen van dat verschrikkelijk gebeuren ontdekt hij - al biddend - de goddelijke, de mystieke kant van Jezus' lijden. Hij ontwaart drie facetten, een drievoudige vrucht. Vervolgens verwoordt en verbeeldt hij die vruchten in een drietal verhalen.

Op Pasen belijdt de evangelist Lucas met de gehele Kerk, dat Jezus - stervend - de dood heeft overwonnen, en dat Hij ons bevrijd heeft en met God verzoend. Hij doet dat met het narratief van het lege graf en borduurt hier zó voort op wat ook Marcus reeds heeft verkondigd.

Voor de tweede vrucht, grijpt ook hij terug op het Oude Testament. Zoals Henoeh en Mozes (volgens de overlevering) ten hemel waren opgenomen, zo is ook Jezus bij zijn sterven te hemel opgestegen. Bij zijn *verhaal* daarover stond vooral de hemelvaart van Elia Lucas levendig voor ogen.

Dat ook de eigenlijke hemelvaart van Jezus onmiddellijk verbonden was met het kruis, weten we omdat Jezus daar, die dag al, tegen de Goede Moordenaar kon zeggen: *Heden*, vandaag nog, zul jij met mij in het Paradijs zijn!

Dat Pinksteren, de gave van de heilige Geest, het derde facet is, de derde vrucht van Jezus levensoffer is, hoorden we óók op Goede Vrijdag in het ontroerende einde van Jezus leven: Jezus boog het hoofd en gaf de Geest.

(Trouwens, ook Johannes laat Pasen en Pinksteren op één dag vallen. U hebt het zojuist in het voorgelezen evangelie gehoord.)

Maar waar haalde Lucas de stof vandaan om uit het levenseinde van Jezus een heel nieuw Pinksterverhaal te creëren?

Lucas was vermoedelijk een christen van de derde generatie. Hij verhaalt wat hij zelf in zijn eigen tijd gezien heeft. Dat in die dagen Jezus - zo gezegd – *met een vurige tong* gepredikt werd en beleden; dat grote groepen mensen, na het bidden om de Geest, zichtbaar be-Geest-erd werden en zelf in vreemde talen begonnen te spreken.

Een tweede bron voor zijn Pinksterverhaal was het Wekenfeest, het joodse Pinksteren. Tijdens die feest-

dagen vieren de Joden – ook vandaag nog - de gebeurtenis op de Sinai. Sommige significante details in ons Pinksterverhaal komen (letterlijk) overgewaaid uit het boek Exodus: o.a. de wind (de Ruach) en het vuur. Maar ook legendes (de midrasjim), die in de synagogen daarbij verteld werden, zijn door Lucas verwerkt in zijn verhaal.

Zo bestond er een legende dat alle 70 volkeren van de wereld rond de Sinai stonden. Volgens die midrasj vroeg God eerst aan elk niet-joods-volk afzonderlijk of zij misschien zijn Thora wilden ontvangen. Maar nadat men de Thora had ingezien, zei elke natie: neen, dank u, dat ik niks voor ons. Als laatste kwam Israël aan de beurt. Nog voor *zij* de Thora hadden ingekeken(!) riepen ze spontaan uit: Ja! Wij zullen alles doen, wat de Heer ons opdraagt (Ex 19:8). Uit die legende komen de Parten en Meden en Elamieten en bewoners van Mesopotamië en al die andere volkeren ook in ons Pinksterverhaal terecht

Lucas heeft in zijn tijd gezien dat - dank zij Jezus en zijn sterven - alle volkeren nu werkelijk de kans krijgen om 'Ja' te zeggen tegen de Eeuwige en zijn Thora.

Zo werd de Christelijke kerk door Lucas voorzien van een prachtig en indrukwekkend geboorteverhaal. Petrus legt daarna in zijn pinksterpreek uit waar volgens hem het zwaartepunt ligt van deze nieuwe geloofsgemeenschap, die geboren is als vrucht van Jezus levensoffer.

Wanneer Petrus spreekt, is hij niet eens zo verwonderd, dat Gods Geest, de Geest, die Jezus bezielde, is uitgestort over mensen. Dat gebeurde in het O.T. al. Koningen en profeten werden toen al bezielde met Gods Geest. Het verwonderlijke voor Petrus is, dat vanwege Goede Vrijdag, Gods Geest beschikbaar is voor *alle* mensen.

En Petrus somt dan ook nadrukkelijk en uitvoerig op voor wie dan wel: voor mannen én voor vrouwen, voor slaven even goed als voor vrije mensen, voor jong én oud, voor jood én heiden. Voor iedereen zonder uitzondering, die de naam van de Heer aanroept, mag delen in Gods Geest.

De kerk moge dan geen democratie zijn, zoals maar al te vaak beweerd wordt, maar Gods Geest is niet langer een exclusief privilege van welke groepering of van welke ambtsdrager ook. De uitstorting van de Geest is wel degelijk een democratisch gebeuren in de kerk. Ieder, die er om vraagt, ieder - wie dan ook - mag die Geest ontvangen.

Zouden we daar vanmorgen niet intens stil bij moeten worden, sprakeloos, ontzet misschien zelfs wel, dat God met ons, gewone mensen, zijn eigen Geest wil delen? Wie van ons zou daar ook maar om durven vragen, als het ons niet uitdrukkelijk door de Schrift geleerd was?

Als het goed tot je doorgedrongen is, wat het betekent - Gods eigen Geest in je te mogen ervaren - wat zou je dan nog meer kunnen wensen? Zouden daar niet alle andere gaven: een lang en gelukkig leven, en goede gezondheid, welvaart en al wat verder nog wenselijk is... daarbij niet verbleken?

Wat doet Gods Geest dan voor ons? Als we stil willen worden en naar binnen toe willen luisteren, leidt hij ons, doet hij ons groeien in geloof, hoop en in liefde, wil hij onze spirituele gids door het leven zijn. Hij bidt ook in ons, voortdurend en met onuitsprekelijke verzuchtingen. Ons bidden kan nu niets anders meer zijn, dan je aansluiten bij zijn roepen: Abba, Vader.

Hij bouwt ons op. Niet alleen iedere mens afzonderlijk. Hij wil evenzeer ons samenleven in kerk en maatschappij bezielen, het verstarde afbreken, en het gewonde verbinden en genezen, want hij is met zijn warmte en liefde de Geest van nabijheid, van menslievendheid, van vernieuwing en van waarachtig Leven

Het wordt dit jaar ongetwijfeld een zalig pinksterfeest, als we samen eens echt ruimte zouden durven maken voor het waaien van Gods Geest in ons midden.